

॥ २२ ॥ २३ ॥ २४ ॥ २५ ॥ २६ ॥ हत्वैकं अस्माकंपंचानामध्ये एकमपि हत्वा त्वं राज्यं प्राप्स्यसीत्यर्थः ॥ २७ ॥ २८ ॥ २९ ॥ ३० ॥ ३१ ॥ ३२ ॥ ३३ ॥ ३४ ॥ ३५ ॥ ३६ ॥ ३७ ॥ ३८ ॥
 मित्राणां सुहृदां चैव बांधवानां तथैव च ॥ आर्तुण्यमद्य गच्छामि हत्वा त्वां भ्रातृभिः सह ॥ २२ ॥ एतावदुक्त्वा वचनं विरामजनाधिपः ॥ युधिष्ठिर उवाच दि
 द्यात्वमपि जानीषेक्षत्रधर्मं सुयोधन ॥ २३ ॥ दिष्ट्या ते वर्तते बुद्धिर्बुद्ध्या यैव महाभुज ॥ दिष्ट्या शूरोसिकौरव्यदिष्ट्या जानासि संगरं ॥ २४ ॥ यस्त्वमेको हिनः सर्वा
 न्संगरे योद्धुमिच्छसि ॥ एक एकेन संगम्य यत्ते संमतमायुधं ॥ २५ ॥ तत्त्वमादाय युध्यस्व प्रेक्षकास्ते वयं स्थिताः ॥ स्वयमिष्टं च ते कामं वीरभूयो ददाम्यहं ॥ २६ ॥
 हत्वैकं भवतोरारज्यं हतो वा स्वर्गमाप्नुहि ॥ दुर्योधन उवाच एकश्चेद्योद्धुमां क्रदेशूरो घममदीयतां ॥ २७ ॥ आयुधानामियं चापि वृता त्वत्संमते गदा ॥ हतैकं भव
 तामेकः शक्यमां यो भिमन्यते ॥ २८ ॥ पदातिर्गदया संख्ये स युध्यतु मया सह ॥ वृत्तानि रथयुद्धानि विचित्राणि पदे पदे ॥ २९ ॥ इदमेकं गदा युद्धं भवत्वद्याद्भुतं म
 हत् ॥ अस्त्राणामपि पर्यायं कर्तुमिच्छंति मानवाः ॥ ३० ॥ युद्धानामपि पर्यायो भवत्वनुमते तव ॥ गदया त्वां महाबाहो विजेष्यामि सहानुर्ज ॥ ३१ ॥ पंचालान्
 स्तंजयांश्चैव ये चान्ये तव सैनिकाः ॥ नहि मे संश्रमो जातु शक्रादपि युधिष्ठिर ॥ ३२ ॥ युधिष्ठिर उवाच उत्तिष्ठोत्तिष्ठ गांधारे मां यो धय सुयोधन ॥ एक एकेन
 संगम्य संयुगे गदया बली ॥ ३३ ॥ पुरुषो भव गांधारे युध्यस्व सुसमाहितः ॥ अद्य ते जीवितं नास्ति यदीदृशोऽपि तवाश्रयः ॥ ३४ ॥ संजय उवाच एतत्सनरशादूलो
 ना मृष्यत तवात्मजः ॥ सलिलांतर्गतः श्वश्रेमहानाग इव श्वसन् ॥ ३५ ॥ तथा सौवाक्प्रतोदेन तु घमानः पुनः पुनः ॥ वचो न मम शेषे जन्तु तमाश्वः कशामिव ॥ ३६ ॥
 संक्षोभ्य सलिलं वेगाद्गदामादाय वीर्यवान् ॥ अद्रिसारमर्योगुर्वीकांच नांगदभूषणां ॥ ३७ ॥ अंतर्जलात्समुत्सस्यौ नागं द्रवनिःश्वसन् ॥ सभित्वा स्तंभितं तोयं
 स्कंधे कृत्वा यसींगदां ॥ ३८ ॥ उदतिष्ठतु त्रस्तस्ते प्रतपन् रश्मिमानिव ॥ ततः शैक्यायसीं गुर्वीजातरूपपरिष्कृतां ॥ ३९ ॥ गदां परामृशद्दीमान धार्तराष्ट्रो महाबलः ॥
 गदाहस्तं तु तं दृष्ट्वा सशृंगमिव पर्वतं ॥ ४० ॥ प्रजानामिव संकुण्डं शूलपाणिमिव स्थितं ॥ सगदो भारतोभाति प्रतपन् भास्करो यथा ॥ ४१ ॥ तमुत्तीर्णं महाबाहुं ग
 दाहस्तमरिंदमं ॥ मे निरे सर्वभूतानि दंडपाणिमिवांतकं ॥ ४२ ॥ वज्रहस्तं यथा शक्रं शूलहस्तं यथा हरं ॥ ददृशुः सर्वपंचालाः पुत्रं तव जनाधिप ॥ ४३ ॥ तमुत्तीर्णं
 तु संप्रेक्ष्य समदृष्यंत सर्वशः ॥ पंचालाः पांडवेयाश्च ते न्योन्यस्यत लान्ददुः ॥ ४४ ॥ अवहासंतु तं मत्वा पुत्रोद्धुर्योधनस्तव ॥ उदृत्य नयने कुद्धो दिधक्षु रिव पांडवा
 न् ॥ ४५ ॥ त्रिशिखांश्चुक्रुटीं कृत्वा संपदं दशनच्छदः ॥ प्रत्युवाच ततस्तान्वै पांडवान्सहकेशवान् ॥ ४६ ॥ ॥ ३९ ॥ ४० ॥ ४१ ॥ ४२ ॥ ४३ ॥ ४४ ॥ ४५ ॥ ४६ ॥